

cada. ¿Era necessària? ¿Calia que fos precisament aquesta factoria la reconvertida?», es pregunta. Les respostes que ell mateix es dona són, òbviament, negatives. De matí, a la roda de premsa, havia dit que l'actitud del PSOE li havia paregut necessària, que ho hi havia hagut més remei... Llicències poètiques. «Jo vaig saber governar en minoria», acaba, «però els assegure que també sabré governar en majoria, si vostès volen». Llargs aplaudiments.

A la nit, sopar-mítig a l'Alameda Palace. Unes vuit-centes persones, que han pagat cadascuna dues mil pessetes pel *ticket*, que dona dret a un sopar —menú de 1.000 pessetes, s'havia sentit comentar a un dels organitzadors— i a compartir, tres hores, el mateix sostre amb el líder. Ambient de convenció nord-americana.

Mitjana burgesia de comarques, amb aspiracions d'elegància, alguns tecnòcrates de ciutat. A les taules se sent parlar, majoritàriament, valencia. Pels altaveus, tanmateix, en cap de les declaracions i parlaments públics, no se sentirà una sola paraula que no siga en espanyol.

Ramos Costa, l'ex-dirigent del València; Joan Monleon, del *xou-bisnis*; el catedràtic Martínez Sospedra, l'ex-dirigent del Levante U.D. i ex-ambaixador a Guinea Graullera, Fernando Broseta... i entusiasmant, aplaudint com un boig, l'home fosc de la nit, Jesús Barrachina, el «jesusito de mi vida» del Parménides de *Las Provincias*, propietari del local, reconegut ultra, vestit de mafiós de pel·lícula... tots a la sala. □

ADOLFO SUÁREZ, QUATRE VEGADES ASPIRANT

«A l'esquerra del PSOE»

Estimat per les multituds, la seua imatge pública, que mostra un fort carisma, contrasta escandalosament amb la que presenten els seus caps de llista. Mítig rere discurs, Adolfo Suárez repeteix incansablement que el programa del CDS es situa, en molts punts, a l'esquerra del PSOE.

Fúlvia Nicolàs

Adolfo Suárez, 54 anys, ex-president del govern espanyol, aspirant per quarta vegada a aquest càrrec polític en les properes eleccions per un partit anomenat Centro Democrático Social, que ha fet ell mateix, és un home magnètic. Ell ho sap i explota aquesta estranya virtut, perquè les multituds l'estimen tant com ell estima les multituds, encara que després, possiblement, no el voten. La seua campanya electoral, el primer gran èxit de públic de la qual s'aconseguí curiosament a Sagunt —unes 2.000 persones en el mítig del dia 5—, és un constant desmarcament de la resta de partits del centre i de la dreta, tot insistint que el programa del CDS és, en molts punts concrets, «a l'esquerra del PSOE».

—*Voldria saber què és el que ha canviat en vostè, personalment i ideològicament, d'ençà que fou president, i des d'aquests quatre anys que vostès mateixos anomenen «la travessia del desert», allunyat de les tasques més directament polítiques.*

—Jo crec que he guanyat en expe-

riència internacional, i he guanyat també molt, crec, en coneixement, perquè he investigat molt a les principals universitats del món, en els departaments de Prospectiva, els problemes que tindrà el món en els propers anys. Crec que, coneixent els problemes que afecten i poden afectar la comunitat mundial, he elaborat amb els meus companys un programa polític que té presents, no tan sols allò que és immediat, ni aparent, sinó una projecció a mitjà i llarg terme que permeta que Espanya pugua escometre el futur amb realisme, i ocupar una posició internacional en la qual tinga autoritat moral.

—*¿Com creu que ha administrat el PSOE l'herència de la transició?*

—Crec que ha desaprofitat una ocasió important, perquè ha tingut una majoria absoluta que l'hauria permès dur a terme el seu programa electoral, un programa que desvetllà la il·lusió de moltíssims espanyols, ha fet alguns canvis, algun d'ells important, com la Llei Orgànica del Poder Judicial, per exemple, però, especialment en la política econòmica i en la política exterior, em sembla que no ha estat tan conseqüent com hauria d'haver

Teatre Principal Alacant • Clausura temporada 85/86

Estrena a Espanya del darrer espectacle de

TRICICLE en «SLASTIC»

«Slastic» és el nom d'una magnífica marca d'articles esportius. L'obra ha estat creada a la manera d'un publi-reportatge, amb esquetxos i gags que demostren les pretensions dels productes o promouen la marca.

Guió, direcció i interpretació: *Joan Gràcia, Paco Mir i Carles Sans: El Tricicle.*

Sessions: Dia 11 (funció de pre-estrena, exclusiva per a alumnes).

Dia 12 (dijous). Estrena oficial: 22.30 hores.

Dia 13 (divendres). 8 vesprada i 11 nit.

Dia 14 (dissabte): 8 vesprada i 11 nit.

Dia 15 (diumenge): 8 vespre.

Venda de localitats amb cinc dies d'antelació: Reserves, al telèfon 20 23 80 (fins una hora abans de cada sessió).

estat amb el programa que oferí. L'ajust de la política econòmica s'ha fet a costa dels sectors més febles de la societat. No es pot justificar una pretesa ortodòxia econòmica en funció d'una lluita contra l'atur... s'ha tingut un gran èxit amb el comerç exterior, però sense tenir en compte els costos: 3 milions d'aturats, més d'un milió de joves a la recerca del primer treball, amb una disminució de les rendes salarials i de les prestacions socials, una accentuació de les diferències regionals.

Crec que en darrera instància, l'ajust econòmic ha beneficiat els més poderosos. La banca ha obtingut més de 200.000 milions de pessetes de beneficis en el darrer exercici, una dada històrica, però tanmateix, reitere, que, això, ho han hagut de pagar els sectors menys protegits de la societat.

—*¿I com valora la gestió socialista en l'àmbit de la política autonòmica?*

—Crec que també en aquest terreny s'havia d'haver notat més profunditat. Em pense que no s'ha assumit un fet que per a mi és vital, i és que l'estat de les autonomies no és senzillament un repartiment de competències, una desconcentració de funcions, una descentralització d'atribucions. Implica un repartiment horitzontal del poder públic, i aquest repartiment territorial de poder polític implica uns modes i unes maneres de governar del tot diferents. Mentre no s'assumeix aquesta concepció profunda de l'Estat de les autonomies, per descomptat que hi haurà constants querelles entre els governs autònoms i el govern central, de tot Espanya. L'objectiu que teníem quan es dissenyà l'estat de les autonomies era que servís per a apropar el poder al ciutadà i perquè hi hagués una cooperació estreta i cordial, amb un resultat menys problemàtic del que hi ha... és evident que és un sistema que es dissenyà per disminuir el nombre de problemes que hi ha, no per augmentar-lo.

—*Ja en la seua darrera etapa com a president es veié com els anomenats poders fàctics —banca, exèrcit, església...— li anaven retirant el suport que li havien atorgat en un principi. Es diria que els va espantar. ¿Com van ara les seues relacions amb ells,*

sobretot amb la banca, una referència constant en la seua campanya?

—Crec que ha quedat ben palès quina és la posició de la banca respecte al meu partit i a mi. Ens han concedit un crèdit de 150 milions de pesse-

«La gent veu que se'ns ha tractat amb injustícia».

tes, enfront d'altres forces polítiques extraparlamentàries, per baix de nosaltres en totes les enquestes. Fins i tot, se'ns arribà a suggerir que no ens presentàssem a les eleccions, vaja...

—*¿Els ho van suggerir directament?*

—Sí, sí. Se'ns arribà a suggerir que no ens presentàssem a les eleccions, o que ens presentàssem dins les llistes del PRD de Roca... quan nosaltres estàvem fent un partit des de feia quatre anys. Efectivament, les relacions amb la banca es defineixen ja des d'aquesta perspectiva. També és veritat que nosaltres contemplem la banca com una de les institucions que formen part de la societat espanyola, que té un paper important a complir com a intermediària dels diners, però que ha de canviar d'estructures i comportaments, i d'hàbits, perquè el que ha de fer és apostar per projectes en funció de la seua viabilitat, en funció de les persones que els aporten, cal que rebaixi els tipus d'interès, en funció

dels costos d'intermediació dels diners... i és clar, és lògic que això potser no els agrada.

—*¿Quina credibilitat atorga vosté a les enquestes que s'han publicat fins ara?*

—Evidentment, crec que l'enquesta més important és la que es farà el 22 de juny... però fins ara les enquestes més fiables ens han donat un creixement substancial al CDS, i crec que es tracta d'un creixement real, i, que malgrat competir amb una desigualtat de mitjans aclaparadora, crec que la gent percep que se'ns ha tractat amb injustícia i comença a percebre també que el valor del centre és necessari en la vida política espanyola, el valor d'un centre profundament progressista. Com que tots els altres s'estan movent cap a posicions molt més conservadores, el ben cert és que, des d'una posició conservadora, no guanyarem per a Espanya un paper important en el món, ni tan sols ens podrem mirar amb respecte a nosaltres mateixos.

—*Des d'alguns mitjans de comunicació s'ha comentat que l'actitud del govern socialista, tant respecte a vostés com respecte a Unidad Comunista, el partit de Carrillo, ha estat més de protecció i d'afavoriment que no pas d'oposició radical... ¿què en pensa, vosté?*

—Contestaré amb una frase que digué Rodríguez Sahagún: les úniques ajudes que hem rebut del PSOE han estat tirar-nos les mans al coll. És evident que som l'única força política que pot traure vots al Partit Socialista, i, per descomptat, crec que qui més tem el PSOE és el CDS.

—*¿Quines diferències fonamentals hi ha entre el seu programa i el del PRD del Miquel Roca i Junyent?*

—Crec que totes. Si vosté analitza el programa de Roca, veurà que, des de la perspectiva econòmica, és evidentment un programa de dretes, en els plantejaments de política exterior és absolutament partidari de les posicions atlantistes... crec que el partit de Roca, per molt que el vulguen vestir amb un vestit de centre, té un programa completament de dretes, mentre que el nostre programa polític és un programa de centre, de centre progressista.